

Den blomstertid nu kommer

Om jag tar en fjärdedel av talet och lägger till 10 så får jag ett tal som är hälften av det jag hade från början.

Denna mening läser jag högt om och om igen, samtidigt som hela min tankeverksamhet koncentreras på detta enda. "Om jag tar en fjärdedel..." Egentligen är det inte min uppgift att lösa talet, utan min 10-årige sons. Jag är och hälsar på hans klass i Södermalmsskolan för en dag. Tar del av lite av den verklighet som är hans. Livet i skolan – så olikt det jag minns från min egen uppväxt.

Jag frågar Karin, min sons klasslärare, om inte nivån på matematiken är väldigt hög. Men hon skakar på huvudet. Visserligen är just det här talet något av överkurs, motsvarar nivån mellan årskurs 3 och 4 ungefär, men annars... nej.

Jag får det inte att gå ihop, och ändå var matte ett av mina starkaste ämnen i skolan. Svetten börjar tränga fram i pannan. Jag tvingas ställa upp en ekvation för att reda ut begreppen. x delat med 4 plus 10 är lika med x delat med 2. Ekvationer? Var det inte sånt vi höll på med i högstadiet? Jag provar olika tal, får sudda, fylla i och sudda igen. Min son tittar på och gäspar. Han tar det med ro, vet att det inte är så viktigt att klara av sådana svåra tal med en gång. Men för mig blir det prestige.

Herregud, "motsvarar nivån mellan årskurs 3 och 4"! Vad höll jag på med när jag var i den åldern? Mängdlära? Tre äpplen utanför cirkeln och två innanför. Eller vad?

Jag minns ingenting från mina sex år i Mariaskolan. Jag minns bara Sigrid Linde, som var min klassföreståndare i mellanstadiet, en "riktig" fröken. Hon såg lite sträng och prydlig ut, ett parant fruntimmer om man säger, och hon var konsekvent. Hon utsåg inga syndabockar, höll ordning i klassrummet och undervisade med vänlig men fast hand. Det vi lärde oss lärde vi oss utan ansträngning, som något vi fick på köpet. Däremellan hade vi raster, luciatåg och skolavslutningar. Framför allt skolavslutningar.

De var neongröna av knappt utsprungna lövverk, och syrendoftande. Jag hade alltid skoskav och förargliga vita knästrumpor som hela tiden hasade ner. Det var alltid några som grät, mest föräldrar, och det var pirr i hela kroppen. Ett jättepirr som smittade och som vibrerade under Mariakyrkans höga valv tills rektorn snackat färdigt och vi äntligen fick utbrista i den efterlängtrade psalmen.

Skolan har förändrats. Min son undervisas i en klass av 1-2-3:or och får lära sig helt annorlunda saker än jag fick. Tidigare i våras hade de temaarbete om äldre kulturer och lärde sig hieroglyfer, och nu sitter grabben och löser ekvationer och tycker att det är helt okej. Men ett och annat verkar bestå. Helt främmande behöver jag inte känna mig inför min pojkes skolgång. Hans lärare Karin till exempel ligger inte så långt från min egen Sigrid i framtoning. En tydlig och konsekvent fröken är fortfarande en bra fröken. Och skolavslutningarna är sig precis lika, fastän rollerna numera är ombytta. Det kommer att vara lika neongrönt och syrendoftande utanför Mariakyrkan. Samma pirr i luften och samma efterlängtrade psalm. Men det är jag som kommer att gråta och min son som kommer att ha skoskav.

Ps. Facit för nyfikna. Svar på tal: 40

© Tina Messing

Även publicerad i *Tidningen Södermalm* 8 juni 1998